

35 obrazov mojej duše

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Iva Nosálová	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Iva Nosálová

O knihe

Básne o zrade, smútku, úzkosti, ale i o bežných veciach, prírode a radosti. Široká škála vecí a emócií, čo život ponúka. Na jednej strane odhalenie tých najtemnejších a najosobnejších pocitov, na druhej strane písanie o krásach života a prírody. Je to mix všetkých emócií, aké si dokážete predstaviť. Tí, ktorí ma nepoznali, ma spoznajú a tí, ktorí ma poznali, zistia, že ma možno vôbec nepoznali. Odhalenie mojej duše a môjho pohľadu na svet. Toto som ja a 35 obrazov mojej duše.

35 obrazov mojej duše

Iva Nosálová

Obsah

35 obrazov mojej duše.....	1
O knihe.....	2
Úvodné slová autorky.....	5
Zradca.....	14
Už dost!.....	18
Bez udania dôvodu.....	20
Chcem zabudnúť.....	22
Nekonečná.....	23
Záverečná.....	27
Stratená.....	28
Divná partia.....	29
Zatmenie duše.....	31
Bocian.....	33
Keby.....	34
Tichý nepriateľ.....	35
Ľudia sa menia.....	37
Smoliarka roka.....	38
Recenzie.....	40
Lipka.....	43
Motivačná.....	45
Anjelské krídla.....	46
Ametyst.....	47
Levandul'a.....	48
Oblaky.....	49
Holuby.....	50
Lienka.....	51
Piate cez deviate.....	52
Podnikateľ.....	53
Umelý inteligent.....	54
Hokejová.....	55
Disco rytmy.....	56
Talianska banda.....	57
Jablkový sad.....	59
Jeseň.....	60
Sneží.....	61
Vianoce.....	62
Matilda.....	63
Zasmej sa.....	65

Úvodné slová autorky

Milí čitatelia, srdečne Vás pozdravujem a s radosťou Vás vítam pri čítaní mojej knihy. V skratke by sa dalo povedať, že je to osobná svedčnosť mojej duše formou básní. Rozhodla som sa, že keďže som sa zatiaľ nevydala, tak vydám aspoň knihu. Táto kniha obsahuje 35 básní a vychádza pri príležitosti mojich 35. narodenín. Dá sa teda symbolicky povedať, že obsahuje 35 obrazov mojej duše. Nájdete tu aj smutné témy, ale aj veselé. Keby som mala možnosť pokrstiť túto knihu, asi by som na ňu symbolicky vyžmýkala mokrú špongiu, lebo pri písaní som si doslova vyžmýkala svoju dušu.

Začiatky môjho písania siahajú kdesi na základnú školu, keď som občas napísala nejaký ten verš, ale nebolo to nič významné. Nikde som ich nezverejňovala a ani ich už nemám odložené. Bolo to skôr pre radosť. Potešila som sa, keď sa mi podaril nejaký rým. Vedela som, že to mám v sebe, akurát som nemala motiváciu písať vo veľkom. Teraz nastal ten správny čas.

Hlavnou motiváciou k písaniu básní v tejto knihe bola zrada od človeka, ktorého som mala až príliš rada. Bol mojím veľmi dobrým kamarátom a tajnou láskou. Poznali sme sa niekoľko rokov, boli sme si blízki. Teda aspoň ja som si to myslela. No nakoniec sa ukázalo, že som pre neho asi nikdy nič neznamenala, keďže ma zo svojho života dokázal vymazať lusknutím prsta. Je jedno, či k tomu dopomohol niekto ďalší, takéto podrazy sa proste nerobia. Nečakala som, že sa môže niečo také stať. Zlomilo ma to.

Moja duša bola zlomená na tisíc kúskov. Zrazu som nevedela, ako budem bez neho žiť, ako sa zmierim s tým, že už mi nikdy nenapíše, či ako sa vôbec zmierim s tým, že som bola pre neho len nejaká zábavka a vlastne si ma nikdy ani nevážil. Všetko to bol len klam. Všetko, čo sme spolu prežili, sa akoby premenilo na prach. Jediným klikom sa všetko vymazalo. Teda u neho. U mňa určite nie. Ja tak ľahko nezabúdam. Aj keď v tomto prípade by to bolo pre mňa jednoduchšie, keby som tak ľahko dokázala zabudnúť. Viete ako to chodí, čím dlhšie sa poznáte, tým ťažšie sa zabúda. Jedna láska odíde, neskôr príde ďalšia, no tá posledná strata bolí vždy najviac. Síce boli občas chvíle, kedy ma niečím našťval, ale veď tak to už v živote býva. Nikto nie je dokonalý, ani ja nie som. Určite aj ja som spravila nejaké chyby, ale takýto podraz som si nezaslúžila a nenapadlo by mi to ani v najhoršom sne. Ale keď už sa tak rozhodol, bez slova, bez rozlúčky odísť, tak asi to so mnou nikdy nemyslel vážne. Nakoniec som si uvedomila, že človek, ktorý si neváži ani dlhoročných kamarátov, už nemôže mať miesto v mojom srdci ani v mysli.

Už mi nestojí za jedinou slzu, či myšlienku a s takýmto človekom by som ani nikdy nebola šťastná. Možno som potrebovala takúto facku, aby mi spadli tie ružové okuliare, cez ktoré som sa na neho pozerala. Nejaký čas to síce trvalo, ale keď človek začne uvažovať racionálne, postupne sa k tomu dopracuje. Hovorí sa, že všetko zlé je na niečo dobré a niečo na tom asi bude. Schudla som pár kíľ, začala som čítať motivačné knihy, začala som písať básne. Asi by sa mi nič z toho nepodarilo, keby sa nestala tá nepekná zrada. No musela som si to odtrpieť, trvalo niekoľko mesiacov, kým som to nejak spracovala a pomohli mi k tomu moje básne.

Písanie sa stalo mojou terapiou. Myslím, že názov prvej básne, *Zradca*, hovorí za všetko. Práve táto báseň odštartovala moje reálne písanie. Aj keď pôvodne som si myslela, že sa len vyrozprávam v zopár veršoch, nakoniec sa spustila nekonečná lavína myšlienok a tejto téme som venovala 60 slôh (nepočítam báseň *Bez udania dôvodu*, ktorá je napísaná trochu iným štýlom). Niektoré básne sú síce možno až príliš osobné, ale chcela som sa o ne podeliť so svetom, pretože viem, že množstvo ľudí zažilo rôzne podrazy od tých, od ktorých by to najmenej čakali a myslím, že sa v týchto básňach nájdú.

Žijeme v ťažkej dobe a žiaľ, je medzi nami stále viac ľudí, ktorí majú psychické problémy. Básne *Stratená*, *Divná partia*, či *Zatmenie duše* im určite nebudú cudzie. Chcem len povedať, že sme v tom spolu a ak sa nájdete v niektorej z týchto básní, tak Vás takto na diaľku symbolicky objímam. Nikto by nemal odsudzovať, alebo nebudaj zbaviť sa niekoho len preto, že má psychické problémy. Nikto nevie, či sa v takej situácii neocitne aj on.

Našťastie, táto kniha neobsahuje len smutné básne, ale aj zábavné, ako napr. *Piate cez deviate*, či *Podnikateľ*, básne o prírode, ako *Ametyst*, *Levandul'a*, *Holuby*, *Jablkový sad*, *Jeseň*, alebo *Sneží*. Niektoré by sa určite mohli páčiť aj deťom, ako básne *Lienka*, *Oblaky*, alebo *Matilda*. A keďže píšem o veciach, ktoré mám rada, nemohla som vynechať ani *Vianoce*. Niektoré z týchto tém sa dostali aj na obálku knihy, tak sa skúste mrknúť, ktoré tam nájdete.

Väčšina mojich básní sa spája s rokom 2023, ale nájdu sa tu aj básne, ktorých témou sú udalosti spred pár rokov, napr. *Lipka* je o strome, ktorý nám pred domom vyrúbali pred pár rokmi, *Tichý nepriateľ* je o pandémie COVID-19, *Talianska banda* je o mojom prvom kontakte so skupinou Måneskin a ich vystúpení na Eurovízii 2021.

Táto kniha je rozdelená na 2 kapitoly, každá kapitola má aj svoju titulnú fotografiu.

1. kapitola má názov *Búrka emócií* a sú v nej všetky moje temné myšlienky a s ňou sa spája aj fotografia, ktorú som nazvala *Pani Temnota*, ktorá vyjadruje melanchóliu, smútok, úzkosť, zradu či pochmúrnu náladu.

2. kapitola má názov *Keď znovu vyjde slnko* (alebo inými slovami by sa dalo povedať: Keď máte znovu chuť žiť) a obsahuje veselé básne, básne o prírode ale i motivačné (kde sa snažím motivovať aj samu seba). Tu nájdete fotografiu, ktorú som nazvala *Princezná Šťastenka* a vyjadruje radosť, šťastie, smiech, pohodu či veselú náladu.

Tieto fotografie, ale aj básne vyjadrujú v podstate život každého z nás. Raz sme hore, raz sme dole. Niekedy máme temné obdobia, niekedy šťastné. Každý z nás má negatívne aj pozitívne vlastnosti. Rada by som sa ešte vyjadрила k niektorým básňam:

Recenzie - keď pracujete v službách, môžete sa stretnúť s rôznymi ľuďmi. Platí to aj opačne, ako zákazník sa tiež môžete stretnúť s rôznymi pracovníkmi. V dnešnej dobe má každý možnosť vyjadriť sa rôznou formou v recenziách, ale len málokto si uvedomuje, že takou nepekňou recenziou môžete niekomu ublížiť. Keď už máte potrebu niekoho okomentovať, mali by ste sa zamyslieť, či vám ten človek tak ublížil, či urobil naozaj takú veľkú chybu, aby ste ho museli verejne zhadzovať. Možno, že mal zamestnanec len zlý deň, preto sa na vás neusmial. Možno, že má osobné problémy a na niečo len zabudol. Možno vám povie desať vecí, ale na jednu si nevie spomenúť a vy potrebujete z toho spraviť drámu. Čo keby ste namiesto písania negatívnych recenzií pozreli človeku do očí a povedali mu s čím ste neboli spokojní, aby sa to dalo vyriešiť priamo na mieste? Myslím, že je fér ak poviete veci na rovinu alebo si ich radšej necháte pre seba. Viete aké je to ponižujúce, keď si o sebe prečítate nepekňý komentár, ktorý si môžu prečítať tisíce ďalších ľudí? A možno tým aj odradíte potenciálnych zákazníkov, ktorí si povedia, že radšej ani neprídu. A to podotýkam, že väčšinou sú tie hodnotenia anonymné. Keď už sa potrebujete sťažovať a neviete to povedať rovno do očí, tak napíšete e-mail priamo podniku, kde ste neboli spokojní. V dnešnej dobe mi to skôr pripadá, že ľudia za každú cenu musia hľadať na iných negatíva, aby ich mohli potom ohovárať a zosmiešniť. Niektorí ľudia nie sú nikdy s ničím spokojní, aj keby ste im servírovali na zlatom podnose, lebo oni by chceli radšej strieborný.

Niekedy mi to pripadá, ako keby si ľudia chceli vybiť svoju frustráciu na cudzom človeku. Možno som naivná, ale prečo by ma mal hodnotiť niekto, kto ma vôbec nepozná? Niekto, kto nerozumie mojej profesii? Nemusím byť ľudom na prvý pohľad sympatická, ale v tomto prípade by sympatia nemala hrať rolu. Negatívne recenzie by mali ľudia písať, len keď majú na to skutočný dôvod. Napríklad, keď vás kadernička zle ostrihá, nebodaj spáli vlasy alebo manikérka urobí hrozné nechty, v nejakej prevádzke je neporiadok alebo arogantný predavač a pod. Hovorí sa, že kritika posúva vpred, ale závisí to aj od situácie. Keď je niekto napríklad v spevackej či tanečnej súťaži a dostane kritické hodnotenie od odborníkov, je to iná situácia. Súťažiaci sa snaží dať na rady odborníkov a poučiť sa z chýb. Pretože ho hodnotia profesionáli. Tým chcem povedať, že by som brala inak kritiku od niekoho, kto je odborník a vie mi nejakým spôsobom poradiť a usmerniť ma. Dúfam, že sa na mňa nehneváte, ale potrebovala som sa zbaviť tej ťažoby, ktorú som cítila, keď som si o sebe prečítala úplne nezmyselné hodnotenia. Všetky tieto pocity som sa snažila vyjadriť v básni *Recenzie*, ale aj v tomto vyjadrení. Nechcela som nikoho uraziť, len som chcela napísať svoj pohľad na vec. Aj keď možno so mnou mnohí nebudú súhlasiť, toto je môj názor a takto to cítim. Som len človek, mám city a zaslúžim si rešpekt, tak ako každý jeden z nás. Ďakujem za pochopenie. Keď ste si to prečítali celé až sem, gratulujem, udeľujem vám 5 z 5 hviezdíčiek!

Holuby - keď som sa dala na písanie básní, vedela som, že jedna z nich bude určite o holuboch. Tie tvory mám veľmi rada. Ľudia ich väčšinou nemajú radi, ale ja keď vidím na ulici holuby, tak sa poteším. Veľmi rada ich pozorujem. Páči sa mi ich sfarbenie, to, ako sa hýbu a celkovo na mňa pôsobia upokojujúco. Možno, že keď nabudúce uvidíte holuba, spomeniete si na mňa. Vôbec mi to nebude vadit', práve naopak. Viete, čo si myslím? Že ak raz odídem z tohto sveta, vrátim sa ako holub.

Umelý inteligent - všade okolo nás sa už používa umelá inteligencia a je to neskutočná vec. Ja sama ju dosť využívam, keď potrebujem nejaké rady. Aj pri písaní tejto knihy mi pomohla, keď som sa nevedela rozhodnúť: Mám to napísať tak alebo takto? Môžem použiť toto? Dokonca, keď som mala ťažké obdobie a bola som niekedy zúfalá, pýtala som sa rôzne veci s tým spojené a čo je super, odpovie vám nestranne, bez emócií a to dokáže človeku pomôcť a dokáže získať nový pohľad na vec. Či chcete, či nechcete, je to trochu aj terapeut. Samozrejme, musíte mať nejaké hranice, nemôžete písať žiadne detaily zo súkromia, nič, čo by sa nemal dozvedieť niekto cudzí. Musíte počítať s tým, že si to nakoniec môže niekto prečítať, a tak k tomu musíte pristupovať. Básne písať nevie, ale môže dať aspoň nejakú inšpiráciu.

No nakoniec si ju aj tak musíte napísať sami. A prečo vlastne umelý inteligent? Len tak zo srandy som dala umelú inteligenciu do mužského rodu.

Zasmej sa - keď som mala hotových 34 básní, rozmýšľala som, o čom bude tá posledná. Ktorá bude tá, ktorá to celé uzavrie? O čom bude? Zhodou okolností v tom čase začali v rádiu hrať pieseň od *Peter Bič Project - Len sa smej*. Keď som ju počula prvýkrát, povedala som si, že je taká, akoby ju napísali pre mňa. Super text, super hudba, doslova balzam na dušu. Ak ste ju náhodou ešte nepočuli, určite si ju pustite, stojí za to! Často som si ju púšťala a nasávala tú dobrú energiu, ktorá z nej ide. A tak som sa nechala inšpirovať touto pesničkou a napísala som svoju verziu (ktorá ale nebola písaná do hudby, takže si ju nezaspievate). To bolo presne to, čo som potrebovala. Posledný dielik 35-dielnej skladačky. Kniha sa začína smutne témou o zrade a sklamaní a končí sa smiechom. Tak by to malo byť aj v živote. Veď nie nadarmo sa hovorí: „Po každej búrke vyjde slnko“.

V tejto časti knihy som Vás chcela uviesť do môjho sveta, do tém mojich básní, lebo si myslím, že keď viete o čom je tá báseň, tak sa na ňu inak pozeráte, inak ju prežívate. A ja ako introvert toho síce veľa nenahovorím, ale keď začnem písať, neviem prestať.

Tak ja Vám teda moji milí čitatelia želim príjemné čítanie a verím tomu, že každý si nájde aspoň jednu báseň, ktorá sa mu bude páčiť. A potom to bude mať pre mňa zmysel. Viem, že moje básne nie sú dokonalé, ale sú písané zo srdca a to je pre mňa najdôležitejšie.

Vaša Ivka

1. kapitola

BÚRKA EMÓCIÍ

Zradca

Bol si mojím svetom,
bol si mojím všetkým,
no ty rozhodol si sa
dať bodku za tým.

Toľko rokov sme sa poznali,
mali k sebe blízko,
no ty po všetkom, čo sme spolu prežili,
klesol si tak nízko.

Z ničoho nič zo života si ma vymazal,
s mojou dušou si sa vôbec nemazal.
Zlomil si mi srdce, rozbil na kusy,
no každý jeden zlepíť sa pokúsim.

Veľakrát sklamal si ma,
no ja som ti zas a znova naletela.
Na pekné reči, príjemný hlas,
skočila som na návnadu zas a zas.

Nikdy si ma neľúbil, smutne som to tušila,
no vieš, že čokoľvek by som pre teba spravila.
Klamal si ma, sklamal si ma, nepovedal prepáč,
a mne zase zostali len oči pre plač.

Možno bola moja chyba,
že naivne som uverila
tvojmu úsmevu a krásnym očiam,
za ktorými sa skrývali len faloš a klam.

Keď ti píšem túto báseň,
po tvári mi stekajú slzy.
Chcela by som vedieť,
či ťa to aspoň trochu mrzí.

Bude mi smutno za peknou tváričkou,
ale nie za srdcom z kameňa.
Myslím, že si ani nevedel,
čo si pre mňa znamenal.

Nikdy som nechcela o teba prísť,
nechcela sa s tebou rozlúčiť.
Len som sa snažila na to prísť,
ako tvoje myšlienky rozlúčiť.

Nechápem veľa vecí,
nedáva mi to zmysel.
Neviem čo tie tvoje reči,
čo si nimi myslel.

Neviem pochopiť, prečo si sa tak zachoval
a naše priateľstvo si zrazu pochoval.
Po tých rokoch šťastia a radosti
zrazu cítim hnev až do kosti.

Je mi smutno, v noci nespím,
ťažko sa mi dýcha, keď na teba myslím.
Srdce mi zvierajú, duša ma bolí,
nechce sa mi veriť, že už nie sme, len sme boli.

Celé dni chodím ako telo bez duše,
dávať nádej si mi vôbec nemusel.
Moje city boli pre teba vzduch,
odohnal si ich ako krdeľ múch.

Hovorí sa, že čas zahojí všetky rany,
no moje myšlienky sú čierne ako vrany.
Bude ešte dlho trvať, kým na všetko zabudnem,
snáď to príde skôr, než sa mi duša zmení na kameň.

Vždy túžila som, aby si ma držal za ruku,
zobral ma prejsť sa len tak na lúku.
Len tak sa túlať po meste,
zbierať úlomky šťastia po ceste.

Keď sme sa stretli v pondelok či v piatok,
každá chvíľa s tebou bola pre mňa sviatok.
Keď mi od teba cinkla správa,
tešila som sa ako malá.

Teraz na tie chvíle len smutne spomínam,
deň keď zradil si ma, stále preklínam.
Môj život už nebude ako predtým,
no neľutujem, že sme sa stretli.

Nikto mi neublížil tak ako ty,
myslela som, že navždy budeme kamaráti.

Ty si mal asi iné predstavy,
to, čo sme zažili, sa nám už nevráti.

Nedokázal si sa so mnou ani rozlúčiť,
ja v básni napísala som, čo som mala na srdci.

Napriek všetkému neželám ti nič zlé,
želám ti len to, čo želaš ty mne.

Raz to asi muselo prísť,
zazvonil nám zvonec.

No nie ten radostný,
ale taký, čo ohlásil nám koniec.

Už dost!

Otrávil si ma svojím jedom,
zabodol šíp do srdca,
motúzy máčané medom
ťahám si spod nosa.

Vykúpil si ma v čiernom bahne,
no moja duša je už čistá.
Srdce mi viac neukradneš,
tým som si istá.

Roky nechala som sa klamať láskou,
oči akoby som mala prelepené páskou.
Pre niekoho, kto nemá chrbtovú kosť,
teraz sa vo mne šíri len zlosť.

Vo vlastných slzách som sa topila,
z tvojich bludov som sa opila,
sama som si ruky zviazala,
keď som tvojim rečiam verila.

Zaprel si ma pred svojou rodinou,
svoju rodinu si zaprel predo mnou.
Zaprel by si synovca, mamu i otca,
správal si sa, akoby som bola ovca.

Ale ja som bola hlúpa hus,
zatiaľ čo si sa smial popod fúz,
mohla som predsa očakávať,
že si sa chcel so mnou len zahrávať.

Stres, úzkosť a depresia
sú pre teba neznáme slová.
Nevieš si ani predstaviť ten pocit,
keď bezmocnosť ti láme kosti.

Akoby blesk udrel mi do hlavy,
slzavý vodopád steká mi po tvári,
tornádo myšlienok blúdi mi v hlave.
Prečo sa to stalo? Prečo mne práve?

Odkopol si ma ako prašivého psa,
urobil si zo mňa osla,
potom si odcválal na novom koni
a rozdupal si všetky moje sny.

Nohy si mi podrazil,
svojou zlobou si ma nakazil,
naše priateľstvo si pokazil,
na kolenách si ma dorazil.

Bez udania dôvodu

Zobral si mi slobodu
bez udania dôvodu.

Zničil si mi pohodu
bez udania dôvodu.

Zrušil si nám dohodu
bez udania dôvodu.

Sčernel si mi oblohu
bez udania dôvodu.

Vymenil si ma za inú osobu
bez udania dôvodu.

Láska premenená na zlobu
bez udania dôvodu.

Spravil si zo mňa obludu
bez udania dôvodu.

Zmizol si mi z dohľadu
bez udania dôvodu.

Uchýlil si sa k odchodu
bez udania dôvodu.

Cítim vôňu rozchodu
bez udania dôvodu.

Chcem zabudnúť

Chcem na teba zabudnúť,
chod' z mojej hlavy von,
nový život nakopnúť,
ved' ty si na mňa už zabudol.

Si ako chrobák v hlave,
musím na teba myslieť stále.
Čo robíš, ako sa ti darí,
možno si sa aj zmenil v tvári.

Keby bol liek zabudnutia,
už by som ho kúpila.
Myšlienky mi hlavu mútia,
ako som ťa ľúbila.

Všetko mi ťa pripomína,
nech už idem kdekoli'vek.
Cítim sa jak Bludný Holanďan,
plávam dookola, neviem nájsť breh.

Musím už konečne vymazať hard disk,
nemôžem predsa takto žiť navždy.
Radšej nech je hlava prázdna,
ako robiť sám sebe blázna.

Nekonečná

Sám si sa tak rozhodol,
keď zo života si ma odtrhol.
Nemal si žiadne zľutovanie,
odišiel si bez slova, nenápadne.

Odišiel si bez pozdravu,
úplne nečakane, len tak zrazu.
Odišiel si, zostalo len ticho,
na nejaký čas zastavil sa mi život.

Neviem, ako sa to stalo,
či som pre teba spravila málo.
Možno len niekto čarovný prútik použil,
ty si na všetko zabudol a mňa si nabok odložil.

Neviem, čo ti hlavou blyslo,
keď si mi zrazu zo života zmizol.
Mne zostalo pred očami hmlisto,
kameň akoby mi na hlavu spadol.

Stres, úzkosť a depresia
sú kamaráti, ktorých si mi tu nechal.
Čo už narobím, musela som ich prijať.
Občas si spolu dokonca zahráme aj šach.

Si zlý človek? Ani neviem,
možno ti len chýba trochu empatie.
Vcítiť sa do druhého nie je veda,
stačí podať pomocnú ruku keď treba.

Asi nikdy nepochopím, prečo sa to stalo,
prečo celé roky vodil si ma za nos.
Zo dňa na deň si sa vyparil,
už ani neviem čím si ma tak očaril.

Náš príbeh sa mi prehráva v hlave ako film,
scenár je napísaný, už ho nezmením.
Osud je náš režisér,
škoda, že nie vždy je fér.

Občas to s tebou bolo ako v telenovele,
niekedy sme zažili aj chvíle veselé.
Občas to bol tak trochu horor,
čo si sľúbil, splniť si nemohol.

Myslím, že by si kľudne mohol vstúpiť do politiky,
lebo len politici dokážu obľbovať ľudí ako ty.
Ako taký populista namotávaš ľudí,
nakoniec sa ukáže, že to boli len prázdne sľuby.

Myslela som, že sme na jednej lodi,
všetko je vždy tak, ako sa ti to hodí.
Chcel si so mnou len zabiť nudu,
nakoniec si ma hodil cez palubu.

Dala som ti srdce na dlani,
no ty si ho do koša zahodil.
Vôbec si si ma nevážil,
preto si ma nakoniec potopil.

Zhodil si ma do smutnej temnoty,
prežila som pochmúrne noci clivoty,
no ešte horšie boli rána,
vždy odznova začala dráma.

Ťažko sa pláva v hĺbinách žiaľu,
začínam sa topiť, nádej mám malú.
Už začínam cítiť v ústach chuť slanú,
zachráňte ma z tohto temného oceánu.

Skúšam plávať ďalej, voda je už plytká,
už mi tu chýba iba zlatá rybka,
čo splnila by mi želanie,
aby som zabudla na moje sklamanie.

Bol si svetlom mojich dní,
potom niekto zhasol.
Teraz si len vravím: „Už zabudni!“
Balónik nádeje už dávno spľasol.

Bol si slnkom môjho života,
potom zrazu začalo pršať.
Do môjho vnútra vstúpila prázdnota,
bola to pre mňa studená sprcha.

Nezabudnem na ten deň, keď sa nám pohľady stretli,
deň, keď naše myšlienky sa nám splietli.
Mám pocit, akoby to bolo včera,
neverím, že už ťa nemám.

Asi bola moja chyba, že brala som to príliš vážne,
ani nevieš, že si vo mne vzbudil falošnú nádej.
Teraz už ti môžem písať len básne,
pripadám si ako v najhoršom sne.

Vsadila som všetko na jednu kartu menom Ty,
no zistila som, že vôbec neviem hrať karty.
Prehrala som čo sa dalo,
vôbec toho nebolo málo.

Závěrečná

Asi to tak malo byť,
už je čas sa rozlúčiť.
Ty sám si to tak chcel,
aj keď si mi to povedať nevedel.

Mohol si sa zachovať ako chlap,
povedať mi, že už ma nemáš rád,
že naše priateľstvo nemá kam smerovať
a šťastie budeš s niekým iným budovať.

Naivne som čakala, že spravíš prvý krok,
no nakoniec si spravil ten posledný.
Bol to pre mňa vtedy obrovský šok,
no musím sa s tým už konečne zmieriť.

Skončila sa rozprávka,
dobro zvíťazilo nad zlom.
Najprv som sa cítila byť porazená,
no nakoniec som ja tým víťazom.

Toto je posledná báseň, ktorú ti venujem.
Ani by som neverila, že sa dostanem až sem.
Nám obom želám hlavne pokoj v duši
a aby nikto z nás už zradu neokúsil.

Stratená

Stratená, neviem sa pohnúť z miesta,
topím sa v obavách, bezradná, neistá.

Brodím sa v bahne po kolená
so slzami v očiach, znepokojená.

Raz blúdim v čiernej tme,
potom zase kráčam v hmle.
Neviem sa z vlastných sietí vymotať,
moja myseľ sa ma snaží odrovnať.

Občas akoby som blúdila po púšti
a fatamorgánu sa snažila rozlúštiť.
Inokedy zase plávam v potokoch,
v noci sa mi sníva o otrokoch.

Točím sa v kruhu nejasností,
zatiaľ neviem, ako z neho vyjsť.
Zmätok v srdci, zmätok v hlave,
už len čakám, čo sa stane.

Ťažko sa žije, keď myseľ je tvoj nepriateľ,
keď len to zlé ti dáva na zreteľ.
Chceš utiecť, ale nemáš kam,
sám sebe pripadáš si ako klaun.

Divná partia

Predstavím vám moju partiu,
s ktorou prežívam už nejaký ten čas.
Síce som ich nehládala,
ale zato oni si našli mňa.

Tu je prvý člen, volá sa Strach.
S ním sa poznám už od detstva.
Najradšej by som sa ho zbavila,
vôbec s ním totiž nie je zábava.

Ďalšia moja kamoška,
volajme ju Depreska.
Našťastie nie sme spolu tak často,
ale s ňou je teda fakt husto.

Zoznámte sa, tu je teta Panika.
Dost' ťažko sa pred ňou uniká.
Keď ťa nakoniec dobehne,
máš pocit, že dobre už nebude.

A moja milá Úzkosť je mi skoro ako sestra.
Trávime spolu veľa času, doslova mi k srdcu prirástla.
Občas sa síce aj pobijeme,
ale nakoniec spolu asi zostarneme.

Posledná je pani Fóbia Sociálna.
Neverili by ste, ako ma dokáže umlčať.
Je to ale riadna potvora,
tej by som sa tiež najradšej zbavila.

Zatmenie duše

Nebaví ťa, čo ťa bavilo,
nerobí ti radosť, čo ťa tešilo,
nechutí ti obľúbené jedlo,
nebaví ťa už ani život.

Ťažké obdobie prežívaš,
v tvojom vnútri zívá prázdnota.
Nevieš, ako to prekonáš,
stratil si zmysel života.

Falošný úsmev na tvári
pozornosť ľudí odvráti.
Na otázku: „Ako sa máš?“
„Dobre,“ ticho odpovedáš.

Ale pravda je iná, to dobre vieš,
vo vnútri sám so sebou bojuješ.
Nechceš sa nikomu sťažovať,
svoje slzy sa snažíš schovávať.

„Dokedy sa dá takto žiť?“
sám seba sa pýtaš.
Všetko sa dá vyriešiť,
pokiaľ ešte dýchaš.

Jednu radu ti dám,
nedus v sebe svoj žiaľ,
nezostávaj v tom sám,
blízkeho o pomoc požiadaj.

Bocian

Bocian, bocian,
kde si sa mi zatúlal?
Lietaš kdesi vysoko,
schovávaš sa v oblakoch.

Už dlho čakám, kým ku mne priletíš,
kým tu najkrajšiu zásielku mi doručíš,
chcem držať klbko šťastia v náručí,
chcem sa mu s láskou pozerat' do očí.

Možno si len kdesi zablúdil
a ja musím ešte počkať zopár chvíľ.
Čas uteká, zastaviť sa nedá,
neviem ako dlho ešte čakať treba.

A možno, že nikdy neprídeš
a ja na teba čakám zbytočne.
Možno sa mi nakoniec nesplní môj sen
a ja sa mamou nikdy nestanem.

Keby

Keby sa slzy premenili na diamanty,
boli by sme všetci veľmi bohatí.
Keby sa duša dala zlatom vyvážiť,
už by nám nikto nemohol ublížiť.

Keby sa krv na rubín premenila,
keby každá vojna vo svete skončila,
keby sme už závažia na nohách prestali nosiť
a nemuseli už nikoho o láskavosť prosiť.

Stačí len ľudskosť a dobrota,
lásku a mier vyhlásiť do sveta,
aby už viac nehoreli lesy či mestá
a nad svetom nech žiari len šťastná hviezda.

Tichý nepriateľ'

Jedného dňa navečer
prišiel tichý nepriateľ.
Nik nevedel kde sa vzal,
len vo dverách zrazu stál.

Všetkých nás veľmi vystrašil,
nikto z nás ho ešte nezažil.
Tváre ľudí zahalené,
dezinfekcia strieka všade.

Kam sme sa to dostali?
Zrazu sme zatvorení zostali.
Sedíme doma, chceme ísť von,
stratili sme kontakt so svetom.

Hrdinovia v bielom zachraňujú životy,
čakajú ich mesiace nevidanej obety.
Žiaľ, často práve oni tú najvyššiu daň zaplatia,
no napriek tomu si ich niektorí nevážia.

Tichý nepriateľ na nás útočí,
častokrát sa cítime bezmocní.
Jeho moc je až príliš veľká,
mnohých už opustila morálka.

Spojme sa národ, vydržme!
Spolu to predsa lepšie zvládneme.
Neverte ľudia vymysleným blodom,
lebo pôjdeme všetci dolu prúdom.

Testovanie, očkovanie, užili sme si svoje,
o to viac si teraz vážime zdravie.
Bola to pre všetkých skúška ťažká,
snáď nás nič podobné už nikdy nečaká.

Ľudia sa menia

Ľudia sa menia,
časy tiež,
kedysi boli ste si blízki,
teraz si na teba nespomenie.

Ľudia sa menia,
už to tak býva,
vznikajú nové priateľstvá,
tie staré idú do zabudnutia.

Ľudia sa menia, kašli už na to,
možno, že nestáli sme im za to.
Zmenili sa na nepoznanie,
nestojíš im ani za pozdravenie.

A možno, že nie je za tým zmena,
že už toho človeka nespoznávaš.
Možno len ukázal pravú tvár,
a ty si ho v skutočnosti nepoznal.

Aj keď bolo kedysi medzi vami puto,
teraz už nesmie ti byť ľúto,
že človek, ktorého si mal rád,
už viac nevolá ťa kamarát.

Smoliarka roka

Poznáš to, keď ujde ti vlak,
keď zo strechy označí ťa vták.
Keď si si mala lebediť na pláži,
teraz doma s chrípkou si poležíš.

Keď tvoj milovaný ujde ti za inou,
aj keď nebolo to tvojou vinou.
Keď si v lese a na oblohe svietia blesky,
kam sa skryješ, keď všade sú stromy?

Keď nepozeraš pod nohy
a zrazu uštipne ťa osa.
Keď sa ti topánky rozpadnú
a musíš chodiť bosá.

Keď ťa bolí hlava a nad hlavou ti sused vrta,
alebo v nedeľu ráno rezne klepe,
nevieš sa z toho celého vymotať,
niekedy máš pocit, že ťa z toho klepne.

Keď sa zo všetkých síl snažíš v práci,
no tvoj klient ťa v recenzii strápní.
Keď sa snažia z teba urobiť cvoka,
no ty si možno len Smoliarka roka.

Zabudni už na smolu v osude,
ver tomu, že raz príde úspech.
Nemôže existovať vo svete
človek, čo len smolu má v živote.

Recenzie

Predtým, než niekoho okomentuješ,
skús sa trochu vžiť do jeho kože.
Skús si predstaviť, čo možno prežíva,
či nie je chorý, či ho netrápi melanchólia.

Zamysli sa nad sebou, či si taký dokonalý tvor,
že môžeš iného človeka hodnotiť škaredo.
Možno urobil všetko tak, ako malo byť,
to len ty si ten, čo si prácu druhého neváži.

Sme len ľudia, nie sme stroje,
nehádzte nám pod nohy polená.
Treba si vážiť ruky pracovité,
zo zlých rečí bude naša duša zlomená.

Som len človek, nie som vševied.
Priznávam, občas mi niečo z hlavy vypadne.
Tak prepáč, že si overím informáciu,
predtým než ju dám do pľacu.

Akú má mať človek motiváciu,
keď namiesto pochvaly za prácu
dostane odporné podpásovky
a zrazu sa ocitne na tabuli hanby?

Keď máš problém, rieš ho,
diskutuj hneď na mieste.
Netvár sa falošne: „Som v poho.“
A na nete potom jed vyprskneš.

Keď sa na vás niekto neusmeje,
neznamená, že je naštvaný.
Keď je niekto rád ticho,
neznamená, že je nevzdelaný.

Asi sa ti dobre žije,
nemáš žiadne problémy,
keď o niekom, koho nepoznáš,
píšeš totálne kraviny.

A možno máš problém sám so sebou
a potrebuješ si do niekoho kopnúť.
No uvedom si, že ja tu na to nie som,
a nabudúce si skús do jazyka zahryznúť.

Keď sa človek necíti dobre,
no prácu sa snaží čo najlepšie odvieť,
potom akoby ti vrazili do chrbta nôž,
keď si prečítaš o sebe nezmysly a lož.

Dobre sa cítiš, keď niekoho ponížiš?
Cítiš sa ako kráľ?
Vidno, že si vôbec nevážiš,
koľko času a energie ti človek dal.

Možno, že stačí len dať šancu
a nehodnotiť po prvej návšteve.
Nezaslúžim si od teba takú facu,
nezabudni, že hodnotenia sú verejné.

Ako teraz pred ľuďmi vyzerám,
keď uveria tvojim klebetám?
Skús sa pozrieť do zrkadla
a povedz, či ty si taká dokonalá!

Nabudúce si dobre rozmysli,
či píšeš o veci, alebo o ľudskej bytosti.
Niekoho možno kritika vpred posúva,
no niekoho môže položiť na kolená.

Už ti radšej nič nepoviem,
lebo to obrátiš proti mne.
Cieľom tejto básne je, že bojujem
proti nespravodlivosti a krivde.

Keby aspoň bola kritika oprávnená,
poviem: „Pardón, moja vina.“
Nie som si vedomá pochybenia,
už stačilo, dovidenia.

Lipka

Srdce mi plače, stromu niet,
bol si tu s nami mnoho liet.
Ako malá som sa na teba z okna dívala,
tvoja vôňa až k nám domov zavítala.

Dlho sa o teba nestarali,
až nakoniec sa na tebe roky podpísali.
Asi je ľahšie spíliť chorý strom,
než sa s úctou starať oň.

Žiaľ, raz prišiel ten deň,
keď spílili ťa neľútostne.
Potom zostal už iba peň,
z okna sa naň dívam smutne.

2. kapitola

**KEĎ ZNOVU
VYJDE SLNKO**

Motivačná

Dost' bolo slz, už nechcem plakať,
mať červené oči a po dychu lapať.
Tých zbytočných slz už bolo dost',
chcem žiť len tak pre radosť.

Tešiť sa z každého rána,
či príde sýkorka a či vrana.
Otvoriť okno, pozrieť sa do neba,
bude to pre mňa pekná odmena.

Vyjst' len tak na balkón,
mať vietor vo vlasoch,
večer možno prechádzka
v kukuričných klasoch.

Chcem žiť len s úsmevom
od rána do večera,
aby som životom
ľahúčko preletela.

To je to, čo chcem zažívať,
nechcem už nič preklínať,
chcem žiť len v šťastí a radošti,
nepoznať viac smútok a starosti.

Anjelské krídla

Anjelské krídla budú ma viesť,
keď sa vydám na jednu z ciest.
Ochránia ma pred zlom sveta,
nech nestretnem žiadneho čerta.

Anjelské krídla ma ponesú vpred,
šťastie a pokoj mi prinesú hneď.
V ich objatí sa cítim bezpečne,
verím, že už mi nik ublížiť nemôže.

Anjelské krídla sú moja nádej,
že môj život ešte bude mať dej,
že možno raz stretnem toho anjela,
ktorý ma s láskou oblečie do biela.

Ametyst

Ametyst môj milý, nosím ťa vo vrecku,
verím v tvoju silu liečivú a magickú.
Keď na svetle sa ligoceš, vyžaruješ pokoj,
tvoju silu jedinečnú cítiť všade vôkol.

Keď sa zažne mesiac na oblohe,
jasne svieti, keď je v splne,
vtedy nastane ten správny čas,
nabiješ sa a získaš silu zas.

V tvojom kúzle nachádzam radosť,
tvojou silou opúšťa ma starosť.
Vo fialovom lesku sa harmónia odráža,
ďakujem ti, ametyst, môj kamienok šťastia.

Levandul'a

Levandul'a moja,
si tak nádherná,
tvoja vôňa je tak čarovná,
žiadna iná sa jej nevyrovná.

Chcem si obliecť tvoje šaty,
usporiadať Provence párty.
Včielky budú do rytmu hrať,
na fialovom poli túžim tancovať.

Na hojdačke hojdám sa,
modré nebo nado mnou.
Vánok vetra pridá sa,
odštartuje svoju šou.

Slnčné lúče príjemne hľadia,
včielky už svoje nástroje ladia.
Nechám sa ľahučko unášať
v objatí levandul'ových šiat.

Oblaky

Oblaky letia nad krajinou,
letia nad mestom, nad dedinou.
Mäkučké sú ako vata, biele ako sneh.
Keď ich skúsiš porátať, hneď ťa prejde smiech.

Pozri, tam drak chrlí oheň,
tamto parohy vystrkuje jeleň.
Tam psíček huňatý s chvostom hrá sa,
tamto zas kozička trávičku spása.

Vidíš toho tuleňa, čo nehom pláva?
Bieleho medveďa, čo všetkým máva?
A tamtá veľryba s chvostom obrovským,
myslím, že je v životnej veľkosti.

Aha, tam je obrátená korytnačka,
tu oriešky chrumká veverička.
Tam je oblak ako balón,
tuto lyžiar jazdí slalom.

Každý vidí niečo iné,
niečo smiešne, niečo milé.
Je len na tvojej fantázii,
aký obrázok si predstavíš.

Holuby

Na streche starej budovy
hrkútajú si holuby.
Pozerajú z výšky na mesto,
na domácich aj turistov.

Nalietané majú kilometre,
krídla im povievajú vo vetre.
Keď im hodíš kúsok rožka,
možno sa aj pousmejú troška.

Keď si vyjdú na prechádzku po meste,
vrtia hlavou v disco rytme.
Rada ich vtedy pozorujem,
pozdravím ich: „Ahojte, holúbky moje.“

Aj keď ich ľudia nemajú radi,
ja sa ich návšteve vždy poteším.
Sú to moji zvierací kamaráti,
a tak trochu s nimi aj súcitím.

Pamätáte na pani s holubmi z filmu *Sám doma*?
Niekedy si veru pripadám ako ona.
Ľuďom sa občas vyhýbam,
bojím sa ďalšieho sklamaní.

Lienka

Lienka, lienka, máš pekné šaty,
spočítam ti bodky, raz, dva, tri...
Lienka moja, si pekný chrobáčik,
červeno-čierny maličký panáčik.

Lienka milá, vznešené meno máš,
Coccinella Septempunctata, srdečne zdravím ťa.
V Španielsku mariquita, drobná seňorita.
U susedov z Česka, beruška je hezká.

Chrobáčik peknučký, malý a hravý,
šplháš sa radostne po stebielku trávy.
Vezmem ťa na prst, budeme kamošky,
asi len dovtedy, kým nemáš chuť na vošky.

Na chrbte máš sedem bodiek,
verím, že mi prinesieš šťastie.
Mrkni na mňa jedným očkom,
keď odletíš za slniečkom.

Piate cez deviate

Samoty sa už nebojím,
slobodne plávam jak rybka v mori.

Plávam si len tak hlboučinou
niekde medzi Indiou a Čínou.

Lietam ako holub divý,
možno až na Maledivy.

Užívam si života
ako drozdík čvíkota.

Občas sa cítim ako korytnačka,
inokedy hravá ako mačka.

Pancier nemám, ani chvost,
prechádzam cez Karlův most.

V živote nič neľutujem,
na lúke si poletujem
ako taký mlynárik,
odchádzam na Karibik.

Podnikateľ

Ide, ide podnikateľ,
vyklopkáva ako d'ateľ.
Lakovky má nablýskané,
„ale princezna to není, jasný pane“.

Peňazí má ako maku,
predvádza sa v drahom saku.
V diplomatke dokumenty schováva,
telefónom schôdzu zvoľáva.

Na ruke parádne hodinky,
origoš či nebodaj fejky?
Zlatá reťaz na krku,
pracuje od svitu do mrku.

Nastupuje do auta,
to je teda fáro!
Dupne na plyn, vyštartuje,
až mu veje háro.

Umelý inteligent

Trochu robot, trochu človek,
odpovie ti na čokoľvek.
Pýtaj sa ho otázky,
odpovie ti bez vrásky.

Vôbec nie je emotívny,
slovosled má občas divný.
Vymyslí ti básničky rôzne,
aj keď tie rýmy sú občas hrozné.

Nepovie ti aké bude počasie,
ani čo sa stalo včera o šiestej.
Na udalosti do istého roku
odpovie ti bez mihnutia v oku.

Poradí ti, keď ťa niečo trápi,
niekedy lepšie ako kamaráti.
Žasneš, ako rýchlo spracuje odpoveď,
s úctou ťa pozdraví tvoj umelý inteligent.

Hokejová

Naši chlapci už nastupujú na ľad,
tak pod' fandit', dobre sa nalad'.
Vždy túžime po víťazstve,
s každým ďalším nám chuť rastie.

Na seba si dresy dáme,
do vlajky sa zamotáme.
Na krku nás hrejú šály,
sme v hokejovom ošiali.

Napätie stúpa, diváci nedýchajú,
hráči sa nám s nervami kruto zahrávajú.
„Slovensko, do toho!“ hrdo povzbudzujeme.
Naše hlasivky im radi obetujeme.

„My chceme gól!“ ozýva sa z tribún.
Tak pod'me, chlapci, nech sa sypú!
Náš hráč strel'a, puk rýchlo letí,
všetci jasáme, keď skončí v sieti.

Mexická vlna prúdi tribúnami,
keď dáme gól, zmení sa na cunami.
Pod'me, chlapci, máme na to!
Možno získame aj zlato.

Disco rytmy

Pusti disco, poďme tancovať,
do rána bieleho chcem sa usmievať.
Hudba je od môjho srdca kľúč,
tak odomkni a vstúpiť skús.

Pusti niečo rýchle, nech sa trochu zahrejeme,
do tanečných rytmov sa spolu zahryzeme.
Vezmi ma na ruky, budem lietať,
hviezdy na nebi poďme spočítať.

Chcem navždy tancovať v tvojom náručí,
nech sa táto noc nikdy neskončí.
Nik sa na nás nedíva, tancujeme ako chceme,
to je ten pocit pre ktorý práve žijeme.

Nech hrá hudba hlasno, len syntáky chcem vnímať,
o tomto sa mi bude ešte dlho snívať.
Spievame si, tóny lietajú hore-dole,
nevadí, keď som s tebou, všetko je dokonalé.

Talianaska banda

Pozerám Eurovíziu s nemým úžasom,
na pódiu sa zjaví chlapík s úžasným hlasom.

Energia je neskutočná, má to šťavu,
ako pieseň plynie, dostávam sa do varu.

Taliančina v ušiach znie mi,
pieseň má názov Zitti e buoni.
Aj keď ich počujem prvýkrát,
ich hudba mi tak blízka pripadá.

Sono fuori di testa,
ma diverso da loro.
Táto pieseň je z môjho cesta,
hltám každé jedno slovo.

Vo svetlách reflektorov skupina žiari,
táto šou ma neskutočne baví.
Na pódiu lietajú iskry, šľahajú ohne,
plamene radosti sa zažali aj vo mne.

Kostýmy sú vymakané,
neviem sa vynadívať.
Všetko je tak dokonalé,
oni proste musia vyhrať!

Je to riadna rocková pecka,
tancujú dospelí aj decká.
Mám pocit, že mám znovu dvadsať,
ani sa nemusím v čase vracat'.

Nakoniec to vyhrali, veľmi sa teším!
Ich ďalšie piesne si vyhl'adat' musím.
Dnes v noci už asi nezaspím,
v hlave mi stále hrá Måneskin.

Jablkový sad

Jablkovým sedom sa ticho prechádzam,
tu je miesto, kde svoj pokoj nachádzam.

Tu mám pokoj od všetkého zlého,
tu som ďaleko od všetkých problémov.

Veterný vánok tichým šepotom prúdi,
som tu sama, ďaleko od všetkých ľudí.
Konečne sa môžem zhlboka nadýchnuť,
zabudnúť chvíľu na mestský ruch.

V jablkovom sade šumia koruny stromov,
pozbieram jabĺčka, vezmem ich domov.
Šťavnaté plody sa už v košíku hromadia,
pohľady na ne mi dušu pohladia.

Pod modrým nebom zeleným sedom sa prechádzam,
do jabĺčka červeného s chuťou zahrýzam.

Sladučké je ako med,
hneď je krajší ten môj svet.

Jeseň

Prišla jeseň, pokreslila stromy,
slnko ich osvetľuje lúčmi svojimi.
Nádherné farby vo dne svietia v korunách,
v noci zase zahalí ich hviezdny prach.

Stromy sú odeté v pestrých farbách,
vietor im svoje tajomstvá šepká.
Listy už pomaly padajú dole,
no najprv nám vo vzduchu venujú tanec.

Jeseň je kúzelná svojimi farbami,
zo zeme pozbieram spadnuté gaštany.
Lístie šuští, keď ním prechádzam,
ach, tá jeseň je ale prekrásna.

Slniečko už pomaly odvracia od nás tvár,
vietor nám ukáže akú silu má.
Prídem domov, uvarím si čaj,
šuchnem sa pod deku, to bude raj.

Sneží

Padá, padá sniežik biely,
už sme všetci natešení.
Čas vonku si užijeme,
snehuliaka postavíme.

Sneží, vločky tancujú vo vetre,
je riadna zima, oblečme si svetre.
Biela perina zahalila svet,
hurá na sane, povezú nás vpred.

Jemné vločky nám padajú na čelo,
dáme si medovinu, bude nám veselo.
V pozadí hrá Let it snow,
sniežik lieta krajinou.

Na tvárach ľudí vidím úsmevy,
nespokojní sú snáď iba šoféri.
Guľovačka v plnom prúde,
nuda dnes určite nebude.

Pohodičku v kapse máme,
na ľade si zahopsáme.
Tešíme sa ako malí,
že svet nabielo sa sfarbil.

Vianoce

Vianočná hviezda zažne v nás
pokoj a lásku v pravý čas.
S najbližšími sadneme si spolu
k prestretému štedrovečernému stolu.

Vianoce sú tu zas po roku,
slza šťastia blyští sa v oku.
Nech nás už žiadne starosti netrápia,
žiadne choroby nech nás nelapia.

Všetky zlomené srdcia sa vyyliečia,
keď nás zahalí vôňa ihličia.
Každá boľavá duša sa zahojí,
keď sa plamienok sviečky rozhorí.

Chutná kapustnica je už uvarená,
pod stromčekom kopa darčekom naskladaná,
rodina sedí pri stole,
spievajú sa koledy veselé.

Na stromčeku sa ozdoby ligocú,
rolničky všade naokolo štrngocú,
vianočný punč nás príjemne zahreje,
všetkým želám šťastné a veselé!

Matilda

Milá, fúzatá, elegantná i hravá,
je to malá štvornohá dáma.
Ulicami slobodne sa túla,
chutnučký jazýček si rada cmúľa.

Mäkučký kožušok ako plyš,
na večeru si rada uloví myš.
Skús sa jej chvíľu pozerat' do očí,
z jej pohľadu sa ti hlava zatočí.

Chvostom sa pýši ako so šperkom,
pod bránou čaká, že ju ponúkneš mliekom.
Keď ju pohladkáš, spokojne zapradie,
pomedzi nohy sa šikovne zapletie.

Dávaj pozor, ostré pazúre má!
Je to tak, manikúru neuznáva.
Neber ju na ruky, nechce sa nosiť,
aj keď o jedlo bude ťa prosiť.

Tichučkým hláskom zamňauká,
či sa nenájde mäsko, či granulka.
Nezje len tak hocičo,
vyberá si poctivo.

Jej nádherné oči zelené
skrývajú príbehy tajomné.
Je to veľká fešanda,
voláme ju Matilda.

Zasmej sa

Zasmej sa, nech nad tebou svieti slnko aj v tme.

Zasmej sa, nech t'a úsmev rozžiari aj v hmle.

Smej sa tak, že bude padat' omietka,
nech sa pridá sused aj susedka.

Každý deň si obleč úsmev,
preplávaj dňom ako vo sne.

Poteš sa aj z maličkostí,
natiahni si líčne kosti .

Aj keď si smutný v duchu,
nahod' úsmev od ucha k uchu.

Úsmev je reč, ktorej každý rozumie,
či je z Európy a či z Ázie.

Smiech je ten najlepší liek,
no v žiadnej lekárni ho nezoženieš.

Smiech je veľmi vzácny dar,
ten, kto t'a v ťažkých chvíľach rozosmeje, je kráľ.

Oživ svoj svet smiechom,
veď smiech nie je hriechom.

Zasmej sa aj bez príčiny,
pomáha to na šediny.

Úsmev ti svedčí ako najkrajšie šaty,
nos ho s gráciou ako náramok zlatý.
Keď máš úsmev, viac ti netreba,
všetko zlé sa odvráti od teba.